

[Aksel Larsen.]

i dag. Regeringens forslag skaffer kun delvis dækning for det valutaunderskud, den selv kalkulerer med. Men hvad har regeringen i baghånden, og hvad venter den, det skal ende med? Dette er en udvikling, der fører ud i inflation, og det bliver ikke i et langsommere, men i et hurtigere tempo, når man vil kaste så mange hundrede millioner kroner ekstra ud til militærvæsenet, til uproduktive udgifter. Der produceres noget, som i og for sig er negativt, men der betales penge for det, og pengene sættes i cirkulation. Der er al mulig fare for, at man totalt udhuler kronens værdi, og at vi, måske ikke i år, men så til næste år, af denne eller en anden regering bliver stillet overfor en ny kronenedskæring med den motivering, at for det første var man tvunget til det, men for det andet var det velsignelsesrigt for Danmark, og det vil overvinde alle vore vanskeligheder.

Jeg sagde før, at regeringen angav to grunde til, at den kom med disse forslag, og det, den angav som sin egentlige hovedgrund, var en række økonomiske vanskeligheder, forårsaget af en verdensudvikling og en politik, som regeringen påstod den var uden indflydelse på. Jeg gjorde samtidig opmærksom på, at den indtil for en måned siden hævdede, at der i og for sig var tid nok, det hastede ikke så meget, og før slutningen af august behøvede man ikke at forhandle, endstige indkalde rigsdagen. Men nu kommer regeringen pludselig med disse økonomiske forslag, og på samme tid kommer den og foreslår nogle hundrede millioner kroner mere til militærvæsenet. Mon vi så ikke har lov til at søge en anden og mere rigtig grund til, at det nu haster så stærkt, deri, at Danmark er medlem af Atlantpagten, at Atlantpagtens dominerende magt hedder Amerikas Forenede Stater, at Danmark har bragt sig i økonomisk afhængighed af Amerikas Forenede Stater ved at modtage Marshallhjælpen, og at Danmark ganske simpelt har fået en ordre til for det første at forcere oprustningen, for det andet at genindføre rigoristiske økonomiske og finansielle foranstaltninger, der skærer befolkningens levestandard ned? Jeg tror det.

Naturligvis vil regeringen, som forsvarsministeren gjorde det, hævde, at der foreligger intet amerikansk diktat. På den anden side er det måske sivet ind i regeringens bevidsthed, at det ikke engang var Atlantpagtens råd af udenrigsministrenes stedfortrædere eller et andet Atlantpagtorgan, der kom med en henvendelse bl. a. til Danmarks regering med spørgsmålet: Hvor meget har

I egentlig tænkt jer at ofre ekstra på militæret? — det var regeringen i Washington. Den anså det for overflødigt at ulejlige Atlantpagtens officielle organ, den spurgte direkte, og regeringen var ikke i tvivl om, at når der kom et sådant spørgsmål, så var der, hvis man ville holde sig gode venner med dem, man nu engang har valgt at holde sig gode venner med, kun eet svar at give, et svar, som man kunne have udtrykt på et andet sprog, hvis det havde været en anden magt, der stillede spørgsmålet i en anden situation, i det sprog, der blev anvendt af premierløjtnanten i Vordingborg, som erklærede, at han ville sige: „Zu Befehl! Herr Oberleutnant“. Jeg tror, at vi her har årsagen til, at man kommer så pludselig og så dramatisk med sine økonomiske nedskæringsforslag og med sit militære oprustningsforslag.

Jeg synes, at denne opfattelses rigtighed bliver sandsynliggjort af den måde, hvorpå regeringen har lagt op til rigsdagens behandling af dens forslag, idet statsministeren på forhånd har erklæret, at her drejer det sig ikke om noget ultimatum, og at regeringen ikke agter at gøre sine forslag til en enhed, således at den siger: som betingelse for at gennemføre et af forslagene, forlanger vi alle gennemført, eller hvis vi ikke kan få dem alle gennemført, vil vi ikke have noget gennemført.

Det er lagt sådan op fra statsministerens side, at regeringen ikke vil gøre indvendinger, hvis rigsdagen sylter eller helt afviser forslaget om importregulering, forslaget om indirekte skatter, forslaget om en værneskat, der ikke skal ramme de mindrebemidlede, forslaget om et forsvarslån, men derimod gennemfører forslaget om øgede militærbevillinger. Sådan er det lagt op fra regeringens side, uanset hvad finansministeren (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Nej det er ikke!). Jo det er, for det har statsministeren erklæret. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Nej han har ikke!). Ja vi kan jo bede vor højtærede statsminister om at afgøre denne trætte, han ved jo sikkert, hvad han har sagt.

Den omstændighed, at man er parat til dette, viser, at det aktuelt nødvendige er oprustning, og det andet — nå ja, man vil sikkert fra amerikansk side forlange, at det skal gennemføres, men man vil ikke protestere, hvis det skulle blive nødvendigt af danske valgtaktiske eller andre grunde at udsætte sagen lidt. Derfor imponerer det mig heller ikke så forfærdelig meget, at regeringen har stillet forslag om, at værneskatten kun skal betales af en skattepligtig